

URME DE VEGETAȚIE

Orașul se liniștește ca un copil
care a plâns ore în șir până a primit
ce își dorea. Sprijinit de pervaz,

te urmăresc de la fereastra hotelului
cum te strecoari printre mașini și stâlpi de beton
ca să domini ultimele urme de vegetație.

La ieșirea din parc îți pierzi echilibrul,
dar te prefaci imediat că-ți aranjezi bareta sandalei.
Poate camuflarea e o chestie de gene.

Când îți întind mâna în hol,
detășarea ta completă îmi încălzește obrazii.
Sunt un străin din nou.

Spre dimineată, în cutele cearșafului,
numai resturi de afecțiune
și contorsiuni inutile. Când nu ești aici,

corpul se unduiește ca o algă la suprafața apei,
mintea e un câine de vânătoare
care a pierdut urma.

SALIVA

Îmi spun povestea ultimilor ani
și nu pot să scap de amărăciunea din gură.
Am strâns o întreagă scriptură în salivă.

Când te-am văzut prima oară,
încercai să desprinzi voalul miresei agățat într-o tufă,
la o nuntă unde eram străin de toată lumea.

Era sfârșitul verii cu aer moale ca blana de iepure.
După câteva pahare, ai început să dansezi printre mese
și le-ai spus tuturor că am trăsături plăcute.

Câteva ani mai târziu, văslim în aval,
plini de regrete că n-am încercat mai mult.
Poate e un altar plutitor pe undeva

pentru momentele astea de resemnare,
pentru felul primitiv de a te simți mereu
în contratimp. În realitate, sperăm

la o voce străină căreia să-i simțim căldura.
Ne îndepărtăm încet de mal,
în curând vom atinge geamandura.

SCHIMBĂRI TEMPORARE

Deși am crezut că nu se va întâmpla,
până la urmă fiecare și-a văzut de viața lui.
Ne-am păstrat calmul, le-am zâmbit.

Cine a trăit ierni cum am trăit noi,
singuri între pereți de vâiuță,
cu dezamăgiri sărbătorite,

cu rufe întinse la uscat sub liliac?
Am alergat după bani, am hrănit pisicile,
ne-am ghemuit în hamac.

Sunt aici pentru tine, sunt aici pentru tine.
Deschid geamurile și merg în amonte,
deschid brațele și nu se întâmplă nimic.

Vrei să înviem războiul, sexul,
să luăm calea lacrimilor uscate. E ultima
urmare de familiaritate ce te-ar putea face

să te desculți din nou și să aprinzi focul.
Bântuită de schimbări temporare,
inima omului e un tablou de Vermeer.

CONFETTI

Copilul mângâie câinele căzut în mijlocul străzii.
Degetele lui, viermișorii de pe fundul sticlelor de mescal,
se pierd printre broderiile de carne.

De data asta nu-mi pierd răbdarea,
chiar dacă sunt la capătul puterilor,
la capătul înțelegerii sau cum vrei să-i zici.

Soarele alunecă pe cablurile de înaltă tensiune
și-mi electrizează părul. Se adună iar micile fericiri
cum se adună gunciul în siaje.

Redevin docil, un câine care
încearcă să se strecoare printre mașini
la ora de vârf.

UN MIC ASEDIU

Întins pe canapea, pe jumătate adormit,
ascult pentru ultima oară vocea ta răgușită
devorând promisiuni.

Ca acum câteva veri în Kassiope,
când am stat o noapte întreagă pe balcon
așteptând o apocalipsă ce știam că nu va veni.

Abia spre dimineață am ațipit învins,
cu pieptul făcut ghem ca o pasăre imensă de celofan
care a zburat prea aproape de pădurile în flăcări.

Singurătatea vine în valuri, mutilând țărmurile.
E un mic asediu, un punct în timp,
o oglindă spartă ce reflectă mai mult decât ar trebui.

